

A fekete várban . . .

A fekete várban libeg a fáklya,
Nyergelik halkan az álom-paripát.
Nincs pihenése. Újra elindul
Úzni a régi álmok nyomát.

Künn ver az éjfél. S ő veszi szótlan
Az ezüstruhát, a kopottat, szegény;
Nincs vele senki, csak vágya: az ifjú
A régi tűzlángú, fekete mén.

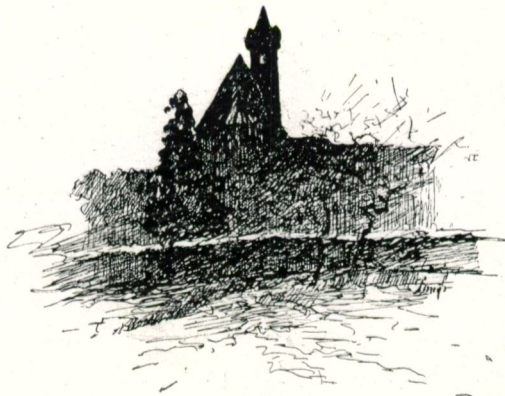
S viszi sebesen, álmok erdejébe,
Hol alszik minden, szellő se jár,
Repül előtte fáradt szárnyveréssel
Emléki utján Aranymadár.

Robog a hidon. Át a Vér folyamán,
Mely hömpölyög égőn, bár csendesen,
Még rajta úsznak az elfelejtett csókok:
Nagy, hervadt rózsák piros vizen.

S fölzeng az erdő, indulókat harsog
Rubinvirágok tűzláng sora,
Dörögve kipattan az ajtók mese-zárja:
S jöltárul előtte a kis szoba.

Hol ő várta egykor. Az álmok leánya,
A nevetőszemű, aranyhajú,
S hova sirni jár, mint elátkozott várba
A Sáppadt herceg, — egy koldus fiú . . .

Mészáros Sándor.

Kőszeghi Fangh Dezső rajza